

5889 5. Juli 1881: Enefte Beh. af Fællesudv. Indst. ang. Forst. t. Finantslov f. 1881—82. 5890

Balg at spørge Folket, om det vil frakjende sig den endelige Indflydelse paa Finantsloven. Se, det er efter min Mening et godt Balgprogram at gaa ud med. Dersom man her gik ind paa, hvad den høitærede Regjering vil have, ifødetfor at stemme for, hvad Regjeringen anser for uantageligt, vilde det jo vel egentlig være, at man bødte sig under Regjeringens Villie og frakjendte sig eller Folket den nødvendige Indflydelse. Dersom Vælgene nu, naar vi komme ud til Valgene, vare bange for Konfliktten og ville sige til deres Repræsentanter: Vi ville nok vælge Eder igjen, men I skulle være spietlige Mænd ligeoverfor Ministeriet, thi vi ere bange for, hvad der kommer bagefter, — da vilde jo et saadant Balgs Udsalb, dersom denne Tanke fik Flertal for sig, være at frakjende den fri Stemmeret Indflydelse paa, hvorledes Finantsloven skulde være. Det kan jo være, at den høitærede Minister ikke har tænkt sig den Fortolkning, men jeg har nu den Forstaelse. Jeg vil nu f. Ex. sige til mine Vælgere: Ville I frakjende Eder den endelige Indflydelse paa Finantsloven, skulle I ikke stemme paa mig, da skulle I stemme paa den Kandidat, der vil gaa med Regjeringen. Jeg er saaledes stillet, at det større Mindretal i Fællesudvalget har min fulde Tilslutning ligesom Ordførers Udtalelse. Jeg tror, at det var Ord, der vilde finde Anklang hos Demokratiet Landet rundt, det var vistnok en længe savnet Røst, der er hørt, og som vil have sin Betydning ved de kommende Balg. Det slutter jeg mig altsaa til, men hvad jeg begjærede Ordet for, var for at sige, at skjøndt jeg kan slutte mig til det større Mindretals Stilling og Ordførers Udtalelse, maa jeg bestandig komme til at stemme imod en Finantslov, der vedtages under saadanne Forhold som denne. Den ærede Ordfører har gjentagne Gange berørt disse Forhold og jeg skal nu udtale, at min hele Stilling er bestemt netop af det Forhold, at jeg betragter den Afstemning, der her foregaar, som ukonstitutionel, idet Grundloven bestemmer, at Folkethinget behandler Finantsloven først, eller at Finantsloven skal behandles først i Folkethinget. Naar den først er behandlet færdig i Landsthinget, er den konstitutionelle Fordring, som Grundloven gjør, ikke stet Fyldest, og naar den ikke stet Fyldest, siger jeg, at det er en Tilidsættelse, som gjør, at jeg altid maa stemme imod en Finantslov, som er bleven færdig først i Landsthinget, trods Grundlovens klare Ord. Nu kan man jo nok spørge: Hvorledes skulde dette forhindres? Jeg vil sige, at det ligger altid i den høie Regjeringens Magt at forhindre dette. Jeg husker,

at for fire Aar siden, da vi stode omtrent i det samme Forhold som i disse Dage, var Finantslovens Behandling sat paa Dagsordenen her i Thinget til Kl. 10 Formiddag og i Landsthinget til Kl. 1½ om Eftermiddagen. Folkethingets Forhandling blev udsat af Hensyn til den høie Regjering, og jeg tvivler ikke om, at ligesaa vist som Folkethingets Formand dengang fandt det vigtigt at tage Hensyn til Regjeringens Ønske, vilde ogsaa Landsthingets Formand gjøre det. Det er Regjeringen, der først og fremmest er kaldet til at vaage over Forfatningen, og naar det i den hedder, at Finantsloven skal behandles først i Folkethinget — og man maa dog sige, at ingen Behandling er endt, før end Slutningsstemplet er sat paa Loven ved den endelige Afstemning — og den saa først behandles til Ende i Landsthinget, er det klart, at der derved er stet Noget, som er i Uoverensstemmelse med Grundloven, og som vesentlig vil falde over paa Regjeringen, som er den eneste, der vil kunne forebygge dette. Jeg vil derfor ikke kunne stemme for denne Finantslov, men forøvrigt enten jeg stemmer for den eller ikke, er det jo lige meget; thi naar jeg billiger det større Mindretals Indstilling, kan der ikke komme nogen Finantslov ud deraf, eftersom den allerede har faaet en anden Afgjørelse i Landsthinget, men jeg vil ikke paa nogen som helst Maade kunne Andet end stemme imod enhver Afgjørelse af en saadan Finantslov, naar den først har fundet sin endelige Afgjørelse i det andet Thing.

Timestad: Den ærede Ordfører brugte nogle overordentlig stærke Udtryk ligeoverfor mig, idet han nemlig gjentagne Gange erklærede, at han vilde betegne en Ytring af mig som Usandhed, hvis jeg ikke nævnte Navnene paa en Del Medlemmer. Det forekommer mig at være et aldeles uberettiget Standpunkt, den ærede Ordfører der stiller sig paa, at han, hvis jeg ikke vil opfylde den Fordring af ham, at nævne Navne paa endel Medlemmer, da vil erklære mine Ord for usande. Det Spøieste, det ærede Medlem kan sige, er, at han ikke veed Noget derom, men videre kan han sandelig ikke gaa. Svørigt skulde det gjøre mig ondt, om jeg skulde have brugt en saa stærk Ytring, at den havde givet den ærede Ordfører den mindste Anledning til at udlægge den, som om den indeholdt noget Fornærmeligt for noget eneste Medlem her i Salen; thi det har ikke været min Hensigt at sige noget Fornærme-